

FRÅN REDAK TIONEN

Till det nummer av Tfl som du håller i din hand, eller som du möjligen redan hängt upp på en lämplig vägg, efterfrågade redaktionen artiklar som på ett eller annat vis förhöll sig till temat *Konceptuellt*. Ordet koncept härstammar från latinets *conci'pio* som betyder uppta eller uppfånga men som har kommit att få betydelsen något uttänkt, med andra ord: en idé. De allra flesta texter, såväl litteraturteoretiska som skönlitterära, har givetvis sitt ursprung i något slags idé. I *konceptuell litteratur*, som har sina rötter i den konceptuella konsten, är konceptet emellertid många gånger viktigare än själva utförandet, något som bland annat en av den konceptuella poesins frontfigurer Kenneth Goldsmith brukar betona. Han har i ett flertal sammanhang uttryckt att hans böcker inte behöver läsas. Han menar till och med att de är oläsliga. Det räcker med att förstå konceptet! Detta förhållningssätt är möjligen att betrakta som en av de mer extrema formerna av konceptualism. Andra konceptuella poeter, som Robert Fitterman, framhåller att läsningen av deras verk är viktig för att konceptet ska framträda, att det är i mötet med materialet som den idébaserade kompositionen blir betydelsebärande. I konceptuell poesi är emellertid materialet inte alltid detsamma som de ord poeten själv komponerat ihop utifrån sin idé. Praktiken präglas av metoder som återbruk av befintlig text, collagetekniker, omkontextualiseringar och transformationer av andras verk vilket ger den tydliga beröringspunkter med konstnärliga avantgardistiska metoder. Frågor hopar sig i mötet med litteratur där konceptet får en så framträdande

position: Vad händer med författaren? Vilken roll får läsaren? Och *hur* ska vi egentligen ta oss an och *läsa* dessa verk? Går de ens att läsa?

Utöver redaktionens ambition att presentera artiklar som gav nya infallsvinklar till konceptuell litteratur var vi nyfikna på hur konceptuellt utformade litteraturvetenskapliga artiklar skulle kunna te sig. Kan särpräglad idébaserade ingångar utmana formerna för, och tillföra nya dimensioner till, vetenskapligt skrivande? Likaså efterfrågade vi undersökningar som i sig var konceptuella eller som använde sig av teoretiska konceptuella infallsvinklar. Under resans gång kom temat att ställa helt nya krav på redaktionen gällande vetenskaplig granskning och andra redaktionella arbetsuppgifter.

Detta nummer av TfL har, i samspråk med temat, fått ett utseende som förmodligen för tankarna till en klassisk väggalmanacka. Idén bakom detta format var att se om vi kunde påverka *hur* litteraturvetenskapliga artiklar läses. Men framförallt är det artikelförfattarna till detta konceptuellt utformade nummer som bidrar med nya former för vetenskapligt skrivande. Numret rymmer exempelvis en artikel om den flerspråkiga ljudpoeten Lily Greenham författad på sex olika språk av Cecilia Bello Miniciacchi, Vincent Broqua, Johanna Drucker, Johan Gardfors, Martin Glaz Serup och Fiona McGovern. Därpå följer Claus Madsens teoretiskt konceptuella undersökning av två långdikter – Victor Boy Lindholms *Guld* (2014) och Ida Börjels *Ma* (2014) – utifrån begreppet problemkomplex som han överför från matematiken till litteraturen. Därtill bidrar Fredrik Nyberg med texten ”Två dikter och en subjektiv kommentar om konceptuell poesi” som följs av ett redaktionellt bryderi. Härefter presenteras utdrag ur konstnären Heidi Neilsons Artists’ Books *Atlas of Punctuation* (2004) samt *Uniform Paper* (2006). Avslutningsvis reflekterar Jesper Olsson över Kenneth Goldsmiths konceptuella arbete. TfL:s konceptuella nummer inleds emellertid med ett samtal om konceptualism som sammanställts utifrån ett antal intervjuer undertecknad gjorde med amerikanska konceptuella poeter och bokkonstnärer hösten 2016. I vanlig ordning avslutas numret med ett alldeles traditionellt utformat recensionsblock med engagerade läsningar av nyutkomna litteraturvetenskapliga publikationer.

Lisa Schmidt